

да стане, азъ оставамъ тукъ. Но, ако не отъ друго, да се спася поне отъ тая вѣчна и нераздѣлна спжтница — сиромашията и безпаричието. Затуй — побързай и направи последни и героични усилия. Па обади ми се и пиши!

Имамъ и трети проектъ, който нѣма защо да не ти го кажа: тая зима мисля да поработя повече. Писахъ на г. Бакаловъ, че мога да имъ дамъ единъ сборникъ невоенни разкази, които да издаде „Хемусъ“. Работата е да мога да взема 2-3000 лева, колкото да изкарамъ зимата. Но и тоя въпросъ, както и другия за назначаването ми е още неразрешенъ и неопредѣленъ. Затова моля ти се употрѣби усилията си и вижъ да се уреди назначението ми. Тогава азъ бихъ се заловилъ и за другата работа, щомъ Бакаловъ се съгласи.

Чакамъ съ нетърпение отговора ти.

Твой Йовковъ.

Следъ Добричъ, Йовковъ отива въ Варна.

Варна, 3. V. 1919 г.

Драги Григоре,

„Къса се“, както казватъ мъдритѣ хора, „тамъ, дето е тънко“. Не ми върви, не ми върви отдавна и открай време. Следъ като азъ избѣгахъ и намѣрихъ убежище тукъ, дойде и жена ми. Ромънитѣ иматъ обичай да безспокоятъ съ обиски и съ